

ARCHIV - KRYSAŘ•KOVO BLÁ•ZKÁ% SETKÁ•NÁ•

Neděle, 28 září 2008

Na to, proč jsme letos vyrazili na dovolenou na Slovensko, existují dva názory. Obecný, rodinou uznávaný, je ten, že je potěšba nás od nás se připomenout připuzenstvu – kvůli soudružnosti a připadnému dictví; druhý n zastávám já, je ten, že krysařík poté, co stačil pořárat všechny myslitelné patníky, popelnice a dětské hračky v našem okolí, potěbuje nové cíle.

Stejně jako Napoleonovi byla malá Francie, stala se naše víska malou krysaříkovi. Nebudu se rozepisovat, náš rolékařme za úelem "výjezdni doložky" pro krysaříka. Bylo by to připili – bolestné, zvlá pro mě, který ho držel celou dobu v náruči a prostřednictvím jeho drápků poznal, že krysařík pana doktora opravdu nemá a nikdy mít nebude. Nebudu ani psát o připravni bedýnce, kterou jsme si připili, v domi si faktu, že pouze t být ve vozidle zvířeme připravováno. Avšak teprve připi pokusu do ní krysaříka nacpat, jsme pochopili, že to přip pouze a) za popění nákolika fyzikálních zákonů a b) svázání krysaříka do kozelce. Bedýnka byla tudíž spolehlivě jedním místem, kde se krysařík potkat nedal.

Vyráeli jsme kolem čtvrté hodiny ranní a krysařík byl jediným členem rodiny, který projevoval radost. Oběral v našem tyti kola (přidal i nákolik kol u aut susedů) a nacpal se na klín k paniče. To je jeho místo. Před packama se opěme o palubní desku a otočí se na mě: "Vpřed, pilote", říká jeho pohled a mě nezbyvá, než kapitána uposlechnout. Ze svého sedadla smrti se krysařík vzdaluje pouze, když se na sedadle zadním vybalí do jídla. Jinak se vpředu a soustředěně pozoruje cestu. Jako spolujezdec je (na rozdíl od paničky) klidný, nekritizuje ani rychlost jízdy zpř sobě azení a brzdní. Rozělují ho pouze cyklisté, které edjí díme a chodci na přechodech. To vdy sklopí dozadu a začne škaront;ťkat dost podivným tahavým škaront;ťkotelem. Vzhledem k tomu, že tytéž pazvuky vydává i koleím na jeho oblíbeném místě na gauči, budou to patrně psi nadávky zvlášť sprostě. Kolem poledního konečně byli v cíli. Krysařík se z auta vyřtil jako první a okamžitě si "přivlastnil" sloupek branky. Vcházíme do dvo proti nám se řtí... jak jen to popsát... vezměte skřku na boty pro tyti rodinu a polepte ji chlupama. Potom vystěte asi řtíkilometrovou rychlostí proti návšv. Té pak tvrěte, že se jedná o škaront;ná salašnického psa. Jejich pochybnosti ignorujte. Proč má rodina řidiče autobusu, řijící v rodinném domě, salašnického psa, to nevím (no, já ani nevím, proč my máme krysaříka, to ovšem souvisí s mými těžkými hřchy v minulém životě), ale strýko škaront;tefan ho nazývá Droběkem a tvrdí, že by kuřeti neblíil. Maněll vydškaront;eně sledovala, jak Droběk pováil krysaříka do trávy a pokoušel se ho zamáknout do hlíny, z eho přý vyplývá, že budou kamarádi.

Další děj: vybalujeme tašky s přernou hromadou vci a kolem nás se co chvíli mihne krysařík Droběkem v šsném závšu. Úprk je to jediné, čím krysařík máže zabránit Droběkovi, aby mu projevoval svou náklonnost. A když uže je vybaleno a vypita první runda "Tatranského áje", náhle zjišujeme, že psi zmizeli. To jsem byl nervózní i já. škaront;tefan tvrdí, že se nemají kam ztratit, protože za barákem jsou jenom Tatry. Do míst, kde by si mohli doopravdy ublíit, se nevyškaront;krábou a do Polska je "Štráž graniča" stejně nepustí. Objevili se teprve, když jsme se vydali obhlšet rodinné hospodářství. Odkudsi z luk se se škaront;ťkotelem připřtil krysařík a vydškaront;kal. Teprve když se vydáváme za ním, zjišujeme dšvod krysaříkova zdškaront;ení: poprvé se - řumákem v řumák - setkal s krávou!

Nevím, jaké zkušenosti s tím máte vy, ale já, co je to kráva, jsem krysaříkovi vysvětlval poprvé. Pokud se ale do té situace dostanete, zkuste to přes řádlo. U nás se to osvědčilo. "Podívej, taková kráva, to je jako kapsička s hovžím." Na klíčové slovo "kapsička" krysařík slyškaront;í (stejně jako na "řemínek", "řrat" a "která bestie udškaront;la loušil!") zcela spolehlivě a hned vrtí ocáskem.

"Jenže tahle kapsička je trochu vřškaront;í," pokračuji a snažím se nevnímat udívené pohledy připuzenstva. Stav krysaříka zpř na zem. Ten krávu obšhl (za jejího nemšnného nezájmu) a poté na mě pohlédl. V řch dvou malých řemohnšdých korálčích posazených nad řumáčkem se stkví jedna jediná otázka: "Jestliže je to hovží kapsička, odkud to šere?" Jón Kixx